

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὡ μαραμένο δελι
 χινόπωρο γιομάτο. .
 Πικρογελοῦν δυὸ χεῖλη
 καὶ μὲ σωριάζουν κάτω.

Στὴν ἐρημιὰ μου μόνος
 σβησμένο φῶς κ' ἐλπίδα,
 δὲ μένει ἐνάντιος πόνος
 ποὺ ἀπὸ σιμὰ δὲν εἶδα.

Τὰ σύνεφα σκοτάδια
 σὰ δαίμονες τοῦ κόσμου.
 Κάθ' αἴσθησή μου εἶν' ἄδεια
 κι ἄδειος ὁ ἀπελπισμός μου.

Καὶ μόνο ἀργὰ καὶ πέρα
 κλᾶμ' ἀδερφὸ τοῦ τάφου,
 μινύρισμα τοῦ ἀγέρα
 σὲ σύρμα τελεγράφου.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Τῆς λίμνης περιβόλια
 γιαλόχαρες τιές,
 — οἱ πόθοι ἀραιοβόλια,
 τὰ λούλουδα ματιές.

Μοῦ δώσατε τὴ χάρη
 γαλήνιας γνωριμιᾶς,
 κ' ἓνα κρυφὸ καμάρι
 ὅσο εὐτυχίας καμιᾶς.

Ὡ ἀξέχαστη! ποὺ μ' εἶχες
 σκλάβο ἐνὸς δειλινοῦ,
 καὶ μῖλημα δὲν εἶχες,
 μὰ εἶχες μονάχα νοῦ.

ΑΝΟΙΞΗ

Τῆς Κηφισιάς τὰ ρόδα
 στὴν ἀγκαλιά. Σιμώνει.
 Λιγίστρα, γοργοπόδα
 πετιέται στὸ βαγόνι.

Τὸ φῶς, τὸ γέλιο γύρα
 τῆς ὁμορφιάς της τόνοι.
 Θερμὴ ζωῆς πλημύρα
 τὸ σῶμ' ἀναφτερώνει.

Ἀφρόντιστα ὁ ἀέρας
 τὸ φῶρεμα κολπώνει.
 Στὸ ἀνάβρυσμα τῆς μέρας
 τοῦ δειλινοῦ μου οἱ πόνοι...

Κ' ἐνῶ ἀστραπὴ τὸ τραῖνο
 τὰ πάντα ἐξαυλῶνει,
 μέσα μου ἀναστημένο
 λαλεῖ τρελὰ ἐν' ἀηδόνι.

Ὡ μάταιη εὐτυχία
 ποὺ εἶν' οἱ στιγμές σου χρόνοι,
 στῆς γῆς τὴν τρικυμία
 ἐσὺ ἀπομένεις μόνη.

ΨΥΧΗ

Τὸ πρόσωπό σου ἀγνόγειρες
 στὸ χέρι καὶ κοιμήθης.
 Ἀγλύκαντη βυθίστηκες
 στὸ πέλαγο μιᾶς λήθης.

Γύρα κάτι εὐωδιάσαμε
 ἀπὸ μόσκο καὶ λεβάντα,
 καὶ κεῖ ποὺ ἀτάραχη ἔστεκες
 ταξίδευες γιὰ πάντα...

ΑΓΑΠΗ

Σοῦ παραδίνομαι ὅλος
 μὲ τίποτα δικό μου.
 Λέν ἀπομένει δῶλος
 στὸ γέλιο τὸ πικρό μου.

Τὴν ξωτική σου τρέλα,
 τὴ ζοφερὴ καρδιά μου,
 νὰ ξευγαρώσουμι' ἔλα
 στὸν κῆπο τοῦ ἔρωτά μου.

Καὶ χίλια μύρια ἀηδόνια
 ποὺ κρύφια κλείνω ἐντός μου,
 θενά βουβάνουν αἰώνια
 τὸ θρῆνο ὅλου τοῦ κόσμου.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἐγώ εἶμαι αὐτὸς ὁ στίχος...
 Σκύβεις νὰ μὲ διαβάσης...
 Νὰ συμπονέσης δίχως,
 τὸ ξέρω, θὰ περάσης.

Ὡ κράτα με πρὶ φύγω,
 καὶ γέλα μου καὶ μίλει,
 καὶ σκύψε ἀκόμα λίγο
 καὶ φέρε μου τὰ χεῖλη.

Κι ἀπ' τὸ χαρτί μου ὀρμῶντας,
 μὲ τίς στροφές μου, χέρια,
 σ' ἀποζητῶ διψῶντας
 κ' ὑψώνομαι ὡς στ' ἀστέρια.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ